

Revoluție etern revoltată

Janet Nică

Până în 1984, când publica a doua ediție a volumului „Le sens du non-sens”, în limba franceză, la Fés, în Maroc (prima tot în Maroc, 1983), Florentin Smarandache își cioplise deja câteva pietre pentru templul său: „L’heure de la planète”, 1980, Craiova, „Formules pour l’esprit”, 1981, București, „Problèmes avec et sans ...problèmes”, 1983, Fés, Maroc (în limba franceză).

Eugen Ionescu, citind volumul „Le sens du non-sens” în manuscris, l-a găsit interesant: „J’ai bien reçu votre travail et je le trouve très intéressant. Je vous remercie de me l’avoir envoyé”. (Paris, le 6 octobre, 1983).

Mai toate volumele lui Florentin Smarandache sunt precedate de manifeste non-conformiste. Matematicianul ne pune în față proiectul și clădirea. Constructorul este, în același timp, ideologul faptei. Ideea dă seamă de act, actul dă seamă de idee. Chintesența olteanului universal este sângele libertății. Versurile paradoxiste își arată colții încă din față.

Dacă matematica, ditamai știință, suportă paradoxurile pe pielea sa, de ce nu și literatura, care, oricum, este cu un picior în lumină iar cu celălalt în ceață?

În consecință, poetul își adună grâul simțirii și al gândirii, îl macină și face turte din contradicții dure, din antitezele forte, din expresiile figurate luate în sens propriu, din jocurile de cuvinte, din comparațiile contrariate, din repetiții absurde, din parodierea proverbelor.

Pentru a justifica abaterile de la langajul obișnuit, poetul pune non-sensul sub zodia artei inculte care, bagseamă, e dincolo de rigoare.

Asemenea unui copil, sublim în ignoranța cu miros de uger, domnia sa pune acoperișul casei la sol, construind zidurile deasupra. Plastilina cuvintelor creează o lume „ad libitum”. Sturlubaticul răsturnac vede enorm și simte monstruos, asemenea vărului Caragiale.

Ce întâmplări se întâmplă în venele gândirii și în arterele instinctului?

La ordinea zilei este dezordinea, îi zice: „bună ziua” nopții, face o zi neagră cum se face o noapte albă, obiectivul său este subiectivul, imperfecțiunea este perfectă, sesizează realismul suprarealismului, violența non-violenței, plăcerea suferinței, puterea slăbiciunii, rațiunea erorii și viața morții.

Spirite în corzi, sensul și non-sensul se bat fără mânuși, pentru supremație. Copiii non-contradicției și ai confortului lenevos se uită speriați din tribune. Jocul nu e joc (jocul respectă regulile), ci joacă, țurcă fantezistă.

Polisemia, omofonismul și omografismul fac tot deliciul spectacolului: „vers les non-vers”, „Pierre apporte sa pierre à l'édifice”, „maddame, tu n'es pas ma dame”, „la police est en train de voler un hélicoptère.”

Rima perfectă, încorporată, „livre ivre” supracondimentează picanta supă a paradoxului samaradachian.

Starea paradisiacă a non-jocului îi permite poetului să lase războiul în pace, să cadă din pat în absurd și, alergic la alergie, din obișnuința neobișnuinței, își pune singur bețe-n roate. Se știe că, realul nu are sens ci numai discursul. După cum, numai discursul poate fi contradictoriu, nu și realul.

Dar la Florentin Smarandache, întocmai ca la sofiști, nu numai lucrurile curg, ci și vorbirea despre lucruri. Viclenia poetică răstoarnă piramide și înalță sfincși.

Zidul naivității provocate este zguduit de trafaletetele reducerii la absurd al versurilor albedalbe, al meditației și al tăcerii care solicită un cititor-creator par excellence.

Călușarii dezordinii înviorează scena cu o „bătută” poetică antologică, spre bucuria săracului bogat și a blondei învățătoare care este o bestie neagră.

Inocența este valuta forte pe care poetul își schimbă mărunțișul provincial. O poezie liberală,

Într-o permanentă stare de mișcare, de revoluție etern revoltată, ne gădilă călcâiul intelectului. Una peste alta, pe lângă sens și non-sens există sensul non-sensului și non-sensul sensului. Cu siguranță, aici se înfiripă tărâmul gândirii care te face liber.

Gândirea liberă este meseria lui Florentin Smarandache.